

DE STER VAN NEDERLAND

1 FEBRUARI 1933

No. 3

38e JAARGANG

En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen....
1 Corinthe 12:28.

DE OUDE APOSTELN EN DE NEPHITISCHE TWAALF Door Ouderling James E. Talmage

Het relatieve gezag en de positie van de twaalf apostelen die met Christus waren tijdens Zijn aardsche zending en de twaalf Nephitische discipelen van het westelijke halfgrond worden uiteengezet in een artikel geschreven door Ouderling James E. Talmage van den Raad der Twaalven.

Naar aanleiding van een aantal onlangs gestelde vragen over dit onderwerp wordt het artikel hiermede volledig gedrukt. Het is als volgt:

De vraag is bij sommigen van onze schriftonderzoekers opgekomen of het ordineeren van de Nephitische Twaalf door den Heere Jezus Christus, toen Hij verscheen in Zijn opgestanen en verheerlijkten staat op het westelijke halfgrond, niet een tweede quorum van Twaalf Apostelen uitmaakte.

Een veronderstelling, dat die vraag bevestigend beantwoord dient te worden, heeft tot de gevolgtrekking geleid dat twee georganiseerde lichamen of quorums van Twaalf Apostelen de apostolische plichten onafhankelijk van elkander en op denzelfden tijd waarnamen op de aarde — de Hebreeuwsche Apostelen op

het Oostelijke en de Nephitische Twaalf op het westelijke halfroond.

Het is een merkwaardig feit dat de Twaalf die een speciale aanstelling van den Heere Zelf ontvingen op het Amerikaansche vasteland, nergens in het Boek van Mormon worden aangeduid als Twaalf Apostelen. In twee teksten worden er „Apostelen” genoemd, waar uit het zinsverband zou kunnen gelezen worden dat daarmee de Nephitische dienaars van Christus bedoeld worden. Deze teksten bevatten de woorden van Moroni: „En er werden vele machtige wonderen verricht door de apostelen”. (Mormon 9: 18). En verder: „Nu wil ik u aanraden dezen Jezus te zoeken, van Wien de profeten en apostelen geschreven hebben”. (Ether 12: 41). Deze verzen bevatten zeer zeker geen bepaalde aanduiding van een afzonderlijk samengesteld quorum van Twaalf Apostelen; ofschoon het mogelijk is dat de oorspronkelijke Nephitische Twaalf en hun opvolgers in de bediening (4 Nephi 1: 14) aangeduid werden als „Apostelen”.

Verwijzing naar Apostelen

Daarentegen worden de apostelen die met Christus arbeidden in Palestina, en die het werk der bediening op het oostelijke halfroond voortzetten na de hemelvaart onzes Heeren, uitdrukkelijk zoo genoemd in het Boek van Mormon, en worden over het algemeen daarin aangeduid als „de twaalf apostelen van het Lam”. (Zie 1 Nephi 11: 34, 35, 36; 12: 9; 13: 24, 26, 39, 40, 41; 14: 20). Johannes, die ons bekend is als de Openbaarder, wordt in het bijzonder „een apostel van het Lam Gods genoemd”. (1 Nephi 14: 23—27).

De Nephitische Twaalf worden uitdrukkelijk „discipelen” genoemd (3 Nephi, hoofdstukken 18, 19, enz.; 4 Nephi hoofdst. 1) en specifiek „de twaalf dienaren” (1 Nephi 12: 8—10). De Heere noemt ze Zelf „discipelen”, zooals Zijne woorden getuigen „tot de twaalf, die hij verkoren had: Gij zijt Mijn discipelen” (3 Nephi 15: 11, 12); maar wij hebben geen verslag waar Hij ze „apostelen” noemde; terwijl wij van de bijzondere getuigen in Galilea geroepen en verordineerd lezen: „Hij riep Zijne discipelen tot Zich, en verkoos er twaalf uit hen, die Hij ook apostelen noemde.” (Lukas 6: 13, zie ook Matt. 10: 2).

De Nephitische Twaalf Geordineerd

Het lijdt geen twijfel dat de Nephitische Twaalf het Hoogere of Melchizedeksche Priesterschap ontvingen, hetwelk naar de orde van den Zoon Gods is, door ordening van den Opgestanen Heere, want zij werden uitdrukkelijk gemachtigd de handen op te leggen voor het schenken van den Heiligen Geest. Het feit is aldus geboekstaafd:

„Het geschiedde toen Jezus deze gezegden beëindigd had, dat Hij de discipelen, die Hij verkoren had, een voor een met Zijn

hand aanraakte, totdat Hij hen allen aangeraakt had en tot hen sprak terwijl Hij hen aanraakte.

„En de schare hoorde de woorden niet welke Hij sprak ; daarom getuigde zij er niet van ; doch de discipelen getuigen dat Hij hun macht gaf om den Heiligen Geest te geven” (3 Nephi 18 : 36. 37).

Moroni geeft ons een uitvoeriger verslag van de ordening van de Nephitische Twaalf, en hij vertelt ons bovendien dat de Heere hen onderrichtte in de wijze van het geven des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, zeggende : „Gij zult macht hebben, dat gij hem, op wien gij uwe handen zult leggen, den Heiligen Geest zult geven . . . want aldus doen Mijne apostelen” (Moroni 2 : 2). De wijze van doen waarin de Apostelen van den Heere onderwezen werden wordt hier geciteerd als de manier van handelen die de verkoren Nephitische discipelen dienden te volgen. De Nephitische Twaalf, bekleed zijnde met het Melchizedeksch Priesterschap, werden gemachtigd om alle plechtigheden, waartoe zij met gezag aangewezen waren, te bedienen ; en het gezag van hunne aanstelling was dat van den Heere Jezus Christus die het Zelf verleend had. Maar ons wordt niet gezegd dat deze twaalf discipelen de presidentschapsaanstelling ontvingen evenals Petrus en diens medeapostelen, zooals de woorden des Heeren getuigen :

„En Ik zal u geven de sleutelen van het koninkrijk der hemelen, wat gij zult binden op aarde, zal in de hemelen gebonden zijn ; en wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.” Matt. 16 : 19, zie ook 11 : 18 ; Johannes 20 : 23).

Bestaan niet bekend

De Apostelen op het oostelijke halfgrond wisten niets af van het bestaan van die tak van het huis Israëls welke verplant was naar het westelijke vasteland (3 Nephi 15 : 14-18) en zeer zeker strekte hun bediening zich niet uit tot die verplante tak tijdens hun leven. Niettemin stonden de twaalf apostelen, na de hemelvaart des Heeren, als de menschelijke belichaming van het Heilige Priesterschap met zijn gezag van presidentschap, niet alleen voor het Oosten, maar voor de wereld ; alhoewel het duidelijk is dat hun persoonlijke bediening werd beperkt tot het oostelijk halfgrond.

Het op den voorgrond treden van de Twaalf Apostelen als bevoegde gezagdragers van het Heilige Priesterschap wordt door verder bewijs gestaafd. Een van de functies van het apostelschap is die van het zitten als rechter. Christus zeide tot de Twaalf die bij Hem waren tijdens Zijn aardsche leven :

„Voorwaar Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des menschen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen oordeelende de twaalf geslachten Israëls”. (Matt. 19 : 28 ; zie ook Lukas 22 : 28-30 ; vergelijk 1 Cor. 9 : 2-3 ; en Leer en Verbonden 29 : 12.)

Tot de Nephitische Twaalf zeide de Heere :

„Weet gij dat gij de rechters van dit volk zult zijn, volgens de rechtspleging welke Ik u zal geven, welke rechtmatig zal zijn”.
(3 Nephi 27:27.)

Minder Omvangrijk.

Maar het is duidelijk dat deze verzekering minder omvangrijk is dan de aan de Apostelen gegevene, wier functie het zoude zijn de twaalf stammen, of het geheele Huis Israëls te oordeelen. De Joodsche Twaalf zullen rechters zijn over de Nephitische Twaalf; en die, op hun beurt, zullen de menschen oordeelen onder wie zij het Evangelie bedienden in het vleesch. Deze aangewezen orde werd aan Nephi, den zoon van Lehi geopenbaard. De engel die gestuurd werd om hem te onderwijzen zeide :

„Gij herinnert u de twaalf apostelen van het Lam? Zie, zij zijn degenen die de twaalf geslachten Israëls zullen oordeelen; vandaar dat de twaalf dienaren van uw zaad door hen geoordeeld zullen worden; want gij zijt van het huis Israëls. En deze twaalf dienaren, die gij aanschouwt (de Nephitische Twaalf) zullen uw zaad oordeelen. . . .” (1 Nephi 12:9, 10.)

Bijna duizend jaar daarna, en wel tegen het einde van de vierde eeuw na de verschijningen van den Heere aan de Nephieten, schreef Mormon :

„Ik schrijf ook aan het overblijfsel van dit volk, hetwelk eveneens geoordeeld zal worden door de twaalf, welke Jezus in dit land verkoren heeft; en zij zullen geoordeeld worden door de andere twaalf, welke Jezus in het land van Jeruzalem verkoren had. Deze dingen maakt de Geest aan mij bekend . . . .” (Mormon 3:19, 20.)

Verder Bewijs van Presidentschap

Bij verdere bewijslevering van de positie van presidentschap, door de apostelen van ouds ingenomen, bedenken men dat toen het Melchizedeksch Priesterschap in deze bedeeeling op aarde hersteld werd, het door Petrus, Jakobus en Johannes, de oudste en presideerende apostelen van de vroegere bedeeeling, gebracht werd (Leer en Verbonden 27:12, 13) — niet door Nephi en zijne mededienaars van de Nephitische Twaalf. En vroeger, toen Johannes de Dooper het Lagere of Aäronische Priesterschap aan Joseph Smith en Oliver Cowdery opdroeg, verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij handelde „onder de leiding van Petrus, Jakobus en Johannes, die de sleutelen hielden van het Melchizedeksche Priesterschap”. (Paarl van Groote Waarde, Geschriften van Joseph Smith 2:72.)

Wij dienen het feit te bedenken dat het Heilige Apostelschap een ambt is in het Melchizedeksche Priesterschap, en niet een aparte Priesterschapsoorde, en dat iedere man aan wien het Priesterschap naar de orde van Melchizedek toevertrouwd is, bevoegd is in alle functies van dat Priesterschap op te treden wanneer hij

naar behooren aangewezen is door ordineering tot het vereischte ambt en door aanstelling van degenen die de sleutelen van presidentschap houden. Er zijn, zooals wij reeds gezien hebben, zekere aparte plichten, machten of functies onafscheidelijk verbonden aan het apostelschap; hetzelfde kan gezegd worden ten aanzien van ieder ander tot het Priesterschap toebehoorend ambt.

Bijzondere Getuigen

Apostelen zijn „bijzondere getuigen van den naam van Christus in de geheele wereld; aldus verschillend van andere beambten in de Kerk in de plichten hunner roeping”. (Leer en Verbonden 107:23). De Nephitische Twaalf waren zeer stellig bijzondere getuigen van Christus, want zij waren geordineerd onder Zijn handen en waren onderricht en aangesteld voor het bedienen van al de door den Heere voorgeschreven plechtigheden en nog wel door Zijn eigen stem. In dezen zin waren zij Apostelen van den Heere Jezus Christus. Bovendien waren zij samengesteld als bijzondere bedienaars, predikers en leeraars tot al hun volk; en als zoodanig vormden zij een presideerende raad of quorum, en oefenden al de Priesterschapsfuncties uit op dit vasteland (het Amerikaansche vasteland), die de bediening van de Twaalf Apostelen in het Oosten kenmerkten. Niettemin berustten superieure machten van presidentschap in de Twaalf die met de Heere waren in Palestina, zooals alreeds is aangetoond.

De Nephitische Twaalf waren geordineerde Ouderlingen, dragende het Melchizedeksche Priesterschap, en zij waren bijzondere getuigen van den naam van Christus tot allen onder wie zij het Evangelie bedienden. Zij traden op in de heilige plichten van het apostelschap; want daartoe waren zij aangesteld; maar zij werden „discipelen” genoemd, en, zooals het Boek van Mormon duidelijk verklaart, zullen geoordeeld worden door — en zijn daarom onder het presidentschap van — de Apostelen die in de vroegere bedeeing op het oostelijk halfgrond arbeidden.

(The Deseret News).

VARIA

De opvoeding van het jonge meisje

Het jonge meisje, de aanstaande vrouw en moeder, moet de noodzakelijke opvoeding voor den huishoudelijken arbeid ontvangen. Hiertegen wordt in den tegenwoordigen tijd, nu honderden meisjes een wetenschappelijke vorming ontvangen, naar kantoor of atelier gaan enz. maar al te veel gezondigd. Waar die vorming ontbreekt, bestaat het gevaar dat de ambitie voor den huiselijken arbeid ook na het huwelijk zal blijven ontbreken.

De meisjes, die van jongs-af, in den omgang met hun poppen, als het ware haar roeping voor het moederschap demonstreeren,

moeten in later jaren — vooral door hun moeders — zóó worden opgevoed, dat die roeping niet uit het kinderhart wordt gerukt, doch integendeel versterkt. Onze omgang met meisjes op jeugdigen en rijperen leeftijd moet zóó zijn, dat de roeping tot het moederschap niet wordt vervaagd of weggenomen.

Vrouwen die de roeping uit het oog verliezen, zullen, vooral in de intellectuele kringen, er gemakkelijk toe komen een ersatz voor die verloren roeping te zoeken in den arbeid buitenshuis.

In den tegenwoordigen tijd is de beroepsarbeid voor het jonge meisje vaak om tal van redenen onvermijdelijk. De tijdsomstandigheden zijn nu eenmaal gewijzigd en wij kunnen daartegenover geen struisvogel-politiek toepassen. Maar er is toch tweeërlei arbeid voor 't jonge meisje: „één soort, welke haar voor de altruistische taak van huismoeder voorbereidt (verpleegster, arts, dienstbode, kinderjuffrouw, naaister, huishoudster, onderwijzeres enz.) en een andere soort welke haar daarvan eerder vervreemdt (advocaat, ingenieur, kantoorbediende, typiste, apothekersassistente, fabrieksarbeidster, winkelbediende enz.) We spreken hier natuurlijk slechts in het algemeen.

Bij de keuze van een beroep moet hieraan derhalve meer dan tot heden gedacht worden. De meisjes moeten meer een beroep kiezen, dat met haar roeping van toekomstige huismoeders rekening houdt.

A. H. Michielsen in „De Maasbode”.

Gouden raad voor vrouwen

Een gouden raad is wel deze: Wilt gij in het huwelijk een bestendig geluk vinden, hebt dan voor elkaar dezelfde welwillendheid, die attenties en die voorkomendheden, welke gij elkaar betoondet vóór het huwelijk. Wees zelfs nog vriendelijker jegens elkander. Het is veel moeilijker de liefde te behouden dan ze te doen ontwaken.

De Nieuwe Eeuw.

Wat er noodig is voor succes?

Het antwoord van Selfridge

Selfridge, de eigenaar van het bekende warenhuis, heeft aan de Sunday Express een lijstje gegeven, dat volgens hem alle vereischten bevat, percentsgewijs opgesomd, die iemand noodig heeft om in het leven te slagen. Deze lijst ziet er als volgt uit: oordeel, krachtig gezond verstand, 25; verbeelding, inzicht 15; energie, lichamelijk en geestelijk, 12; vastberadenheid, doorzettingsvermogen 12; moed, durf om een zeker risico op zich te nemen 11; eerezucht 10; zelfvertrouwen 10. Dit is bij elkaar 95 pct. De overige 5 pct. zou Selfridge willen verdeelen over de volgende groepen: tact, kennis van den menschelijken aard; aanpassingsvermogen, wennen aan een veranderde omgeving; waardeering van de waarde van tijd;

opgewektheid onder alle omstandigheden; onverschilligheid voor hinderpalen.

Er zijn karakteristieken, welke men kan beschouwen als afleidingen van de hoofdgroep, maar die men volgens Selfridge toch duidelijk voor oogen moet houden als zijnde van het grootste belang. Dit zijn: originaliteit, wat een uitvloeisel is van verbeelding en zelfvertrouwen; wakkerheid, vlug zien en denken, wat een uitvloeisel is van geestelijke energie; vlijt, wat een uitvloeisel is van lichamelijke energie en vastberadenheid; leergierigheid, wat een gevolg is van eerzucht; ondernemingslust, wat een samengesteld gevolg is van verbeelding, energie, zelfvertrouwen en eerzucht.

Verdere afleidingen van groot belang zijn: de goede manieren die een gevolg zijn van zelfbedwang; kennis van de wereld, die verkregen kan worden door te volgen wat er in de wereld omgaat, begrip van cijfers, aangename omgangsvormen, lust om verantwoordelijkheid op zich te nemen en het vermogen om van zich af te bijten.

N.R.C.

„Een ijdel verhaal van woorden”

„Als gij bidt”, aldus sprak de Heiland (Matt. 6 : 7), „zoo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de heidenen: want zij meenen, dat zij door hunne veelheid van woorden zullen verhoord worden”. Daaraan dachten wij toen wij het onderstaande ergens lazen. Wij geven het als een afschrikwekkend voorbeeld van een gebedsaanhef — het gebed-zelf kan men zich indenken!

„Volmaakt en heilig Opperwezen! die te rein van oogen zijt, om het kwade te aanschouwen; voor wien de hemelen zelf niet zuiver zijn, en die in uwe Engelen dwalingen ziet; in wiens tempel daar boven het lied der Serafs weergalmt: heilig, heilig, heilig is de Heer der Heirscharen! Wij geringe schepselen, nietig stof en asch! Wij zwakke en onstandvastige schepselen, ieder oogenblik de prooi der verleiding, en der ontrouw van ons eigen hart; wij onreine en bevleete zondaren; wij onderwinden ons echter om te naderen tot uwe hooge majesteit, om ons neder te werpen voor den troon uwer ontferming, en uw genadig welgevallen over ons af te smeeken. . . . .”

Wereldbond der Kerken.

Het hoofdbestuur van den Wereldbond der kerken, (prof. dr. J. A. Cramer, voorzitter, dr. J. C. Wissing, secretaris, prof. mr. dr. A. J. v. d. Bergh, ds. F. Dijkema en L. J. van Wijk) zendt, mede gelijk ook in andere landen thans geschiedt, den volgenden oproep aan de Nederlandsche Christenheid:

„Den 6en Februari zal het een jaar geleden zijn, dat de ontwapeningsconferentie werd geopend. Na een jaar arbeid is het bereikte resultaat vèr beneden de verwachtingen gebleven. Het gevaar dreigt, dat velen de hoop verliezen en verflauwen in hun

geloof in den vrede en dientengevolge ook in hun gebed om den vrede en in hun arbeid voor den vrede. Dit mag zoo niet zijn. Het geringe resultaat moet bij de waarachtig geloovigen gebed en arbeid doen verdubbelen in kracht. In plaats van de schuld elders te zoeken, zullen wij de hand in eigen boezem steken en weten, dat de diepste oorzaken van machteloosheid der conferentie, die soms reeds dreigde een totale mislukking te worden, gelegen zijn in het gemis aan geloof en wil bij de volken om den vredesweg te gaan, zoodat hun gedelegeerden ter conferentie te weinig door dezen wil werden gedragen en gestuwd. De voorzitter der conferentie, Arthur Henderson, heeft den Wereldbond der kerken, evenals andere vredesorganisaties, dringend gevraagd om te volharden in het streven om aan dezen wil der naties steeds krachtiger uiting te geven, opdat al de tegenwerkende duistere machten overwonnen kunnen worden.

De 6e Februari, de jaardag der conferentie, is ons aanleiding allen op te roepen om hun gebed tot den God des vredes te vernieuwen, opdat al de volken met meer beslistheid zullen gehoorzamen aan Hem, die kwam om hun voeten op den weg des vredes te richten."

Ncp.

M-MANNEN GELOFTE

Om mijzelf te overwinnen en onbevreesd voor te staan, wat rechtmatig is, wie er zich ook tegen verzette, wil ik devoot mijn krachten schenken.

Om mijn lichaam rein te houden, te spreken enkel wat mooi is en waar, een zielshuis te bouwen waarin de Godheid moge heerschen, wil ik mijn jeugd wijden.

Om degenen te eeren, die mij het aanzijn gaven, het vrouwelijke geslacht voor smet te hoeden, mijn land te dienen door de landsverordeningen te onderhouden, mijn Maker te geven wat Hem toekomt, heilig ik wat macht de mijne is.

Met de hulp des hemels zal ik van deze ure af een M-Man zijn.

HAAGSCHE M-MANNEN

Een mooie prestatie

De avond van Zondag 15 Januari j.l. was een heugelijke niet alleen voor de M-Mannen der kerkelijke gemeente te 's-Gravenhage, maar voor allen die den avonddienst aldaar bijwoonden.

Het programma voor die dienst toch werd ten uitvoer gelegd zoo goed als uitsluitend door leden van de hierbedoelde groep. En schitterend brachten zij het er af. Bidden, spreken, zingen — alles voorbeeldig.

Valt er iets bijzonders te vermelden van andere groepen? Laat ons ervan hooren, M-Mannen, zoodat het vermeld kan worden!

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: CLYDE BIDDULPH

DE GEVLOEKTE VIJGEBOOM

(Matt. 21 : 18 - 22; Markus 11 : 12 - 14, 20 - 26)

Op den morgen welke volgens onze rekening Maandag was, de tweede dag der Passie Week, keerden Jezus en de Twaalf naar Jeruzalem terug en brachten het grootste deel van den dag bij den tempel door. Zij waren vroeg uit Bethanië vertrokken en onderweg kreeg Jezus honger. Hij kreeg een vijgeboom in het oog, die hierin van al de anderen verschilde welke er in die streek te vinden waren, dat hij reeds vol in blad was hoewel het fruitseizoen nog niet was aangebroken. Het is welbekend, dat de bloesems van een vijgeboom vroeger verschijnen dan de bladeren en dat wanneer de boom vol gebladerte toont, de vijgen bijna volgroeid zijn. Bovendien zijn sommige vijgensoorten eetbaar terwijl zij nog groen zijn; inderdaad wordt heden ten dage in de Oostelijke landen de onrijpe vrucht met graagte gegeten. Het was daarom redelijk dat men eetbare vijgen mocht verwachten in de maand April aan een boom die alreeds vol in blad was. Toen Jezus en Zijn gezelschap dezen bijzonderen boom bereikten, die met recht aangezien was als rijk aan belofte van vrucht, ontdekten zij er niets dan bladeren aan; Het was een opzichtelijke, onvruchtbare boom. Zelfs ontbraken er de oude vijgen aan van het vorige seizoen welke men nog dikwijls aan vruchtbare boomen aantreft in het voorjaar. Jezus sprak over dien boom het vonnis van voortdurende onvruchtbaarheid uit. „Niemand ete eenige vrucht meer van u in eeuwigheid”, sprak hij, volgens het verslag van Markus, of zoals Mattheus het oordeel uitspreekt: „Uit u worde geen vrucht meer in eeuwigheid”. Laatstgenoemde schrijver laat er onmiddellijk op volgen: „en de vijgeboom verdorde terstond”; maar de ander laat het voorkomen alsof de uitwerking van den vloek niet gemerkt werd vóór de volgenden morgen toen Jezus en de discipelen andermaal op den weg waren tusschen Bethanië en Jeruzalem, en zagen dat de vijgeboom verdord was van de wortels af. Petrus vestigde de aandacht op den gestorven boom en Jezus aansprekende, riep hij uit: „Rabbi, zie de vijgeboom dien Gij vervloekt hebt is verdord.”

De les voor de gelegenheid toepassend zeide Jezus: „Hebt geloof op God”; en toen herhaalde hij enkele van Zijn vroegere verzekeringen ten aanzien van de macht des geloofs waardoor zelfs bergen bewogen worden, mocht er noodzaak zijn dat er zulk een

wonder verricht werd en waardoor feitelijk alle noodige dingen verricht kunnen worden.

De verdorpe boom werd aangetoond klein te zijn vergeleken bij de grootere mogelijkheden van tot-stand-brenging door geloof en gebed. Maar om dit gedaan te krijgen moet men werken en bidden zonder aarzeling of twijfel, zooals de Heer het duidelijk maakt: „Daarom zeg ik u, alle dingen die gij biddende begeert, gelooft dat gij ze ontvangen zult en zij zullen u geworden”. Het gebed moet aannemelijk zijn bij God wil het krachtdadig blijken, en hieruit volgt dat hij die wenscht eenig werk te verrichten door gebed en geloof, geschikt moet zijn om met een smeekbede tot den Heer te komen; daarom onderrichtte Jezus Zijn apostelen opnieuw, zeggende: „En wanneer gij staat om te bidden, vergeeft indien gij iets hebt tegen iemand, opdat ook Uw Vader die in de hemelen is ulieden uwe misdaden vergeve”.

Het verdorren van den onvruchtbaren vijgeboom wordt door velen aangezien als éénig onder de opgeteekende wonderen van Christus, en wel hierom dat, terwijl de anderen gewrocht werden voor verlichting, zegen, weldadige doeleinden in het algemeen, dit wonder als een daad staat van oordeel en verwoestende tenuitvoer-legging.

Niettemin is in dit wonder het doeleinde des Heeren niet verborgen; en het resultaat, hoewel het een boom doodelijk trof, is een blijvende zegen voor allen die leeren willen en profiteeren bij de werken Gods. Zou er ook niet meer verricht zijn geworden door dit wonder en het geven van zulk een indrukwekkende aanschouwingsles, als sprekende illustratie voor de onderrichtingen die erop volgden, dan heeft die verdorpe boom grootere diensten bewezen aan de menschheid dan al de vijgeboomen van Bethfagé (Vijgenhuis). Zie Matt. 21:1. Voor de apostelen was deze daad een nieuw en onbetwistbaar bewijs van des Heeren macht over de natuur, Zijn beheerschen van natuurkrachten en alle materieele dingen, Zijn heerschappij over leven en dood. Hij had menigten genezen; de winden en de golven hadden Zijne woorden gehoorzaamd; bij drie verschillende gelegenheden had Hij de dooden teruggeroepen in het leven; het was heel geschikt dat Hij Zijn macht om te slaan en om te vernietigen zou demonstreeren. Toen Hij toonde dat Hij macht over den dood had, had Hij genadiglijk een meisje van haar rustbed op doen staan, waarop zij gestorven was, een jongeman van de doodsbaar, waarop hij ten grave werd gedragen, en een ander uit de grafspelonk waarin zijn lijk was gelegd; maar voor de bewijslevering van Zijn macht om te verwoesten door een woord koos Hij een onvruchtbaren en waardeloozen boom. Kon een van de Twaalven twifelen toen zij Hem enkele dagen later in de handen van wraakgierige priesters en hartelooze heidenen zagen, dat, mocht Hij dat willen, Hij Zijn vijanden met een woord kon slaan, zelfs tot den dood? Toch begrepen

Zijn apostelen niet dan na Zijne heerlijke opstanding hoe waarlijk vrijwillig Zijn offerande geweest was.

Maar het lot dat den onvruchtbaren vijgeboom overkwam is ook leerzaam uit een ander oogpunt. Het voorval is zoowel een gelijkenis als een wonder. Die boom in blad stak bij de andere vijgeboomen uit; de andere noodigden niemand uit; beloofden niets, „de tijd der vijgen was er nog niet”; zij zouden te bestemder tijd vruchten voortbrengen en bladeren; maar deze voorlijke en bladerrijke voorwender wuifde zijn lommerrijke takken alsof hij op zijn meerdere voortreffelijkheid pochte. Voor degenen die aan zijn pralerige uitnoodiging gehoor gaven, voor den hongerigen Christus die fruit kwam zoeken had hij niets dan bladeren. Wij kunnen ons echter niet indenken, ook niet met het oog op de hiergenoemde les oogmerken, dat de boom in de allereerste plaats vervloekt werd omdat hij zonder vruchten was, want in dat jaargetijde waren ook de andere boomen zonder vruchten; er werd van dezen boom een aanschouwelijke les gemaakt, een voorwerp van vervloeking en een onderwerp voor des Heeren leerrijke toespraak, omdat hij, in blad staande, bedriegelijkerwijs onvruchtbaar was. Ware het redelijk den boom te beschouwen als in het bezit van zedelijke wilsvrijheid, dan zouden wij hem een schijnheilige moeten noemen; zijn totale onvruchtbaarheid gepaard aan een overvloed van gebladerte maakten hem tot een zinnebeeld van menschelijke schijnheiligheid. (James E. Talmage, Jesus The Christ blz. 524).

VOOR JONGE OOGEN

De twee monniken die probeerden ruzie te maken

Hebben jullie wel eens van monniken gehoord, kinderen, monniken die jaren geleden afgezonderd woonden, ver bij steden en dorpen vandaan, in alleenstaande gebouwen die kloosters genoemd werden?

Vrouwen en kinderen hadden zij niet; en hun groote huizen kon men moeilijk bij een gezellig tehuis vergelijken. Wat zullen zij het eenzaam gehad hebben! En ongetwijfeld zouden zij gelukkiger geweest zijn en hadden zij meer goed gedaan als zij bij andere menschen gewoond hadden. Je weet dat de Heiland tot Zijn discipelen zeide dat zij het „zout der aarde” waren. En de plaats voor het zout is niet op de bovenste plank van de keukenkast, goed weggesloten in een dichte pot, maar te midden van de spijzen om ze smaak te geven.

Toch waren velen van die monniken goede menschen, die leefden zooals zij werkelijk dachten dat rechtmatig en best was. Zij plachtten heel vroeg op te staan en hun tuinen te bewerken, nadat zij gebeden hadden. En zij maakten prachtige afschriften van den Bijbel, met gebruikmaking van sierlijke kleuren die heden ten dage nog

mooi zijn. Ook hielden zij veel van muziek: zij zongen en speelden veel te zamen.

Er wordt een leuk verhaaltje verteld omtrent twee van die oude monniken. Zij hadden jarenlang in hetzelfde klooster gewoond en altijd in liefde en vrede geleefd. Op zekeren dag zeide een van hen tot den ander: „Laten wij eens ruzie maken!” Maar zijn vriend antwoordde: „Ruzie? Ik weet niet hoe ik ruzie moet maken!” „Komaan”, sprak de eerste, „ik zal het je voordoen”. Dus kwamen zij overeen dat zij het probeeren zouden. En de eerste ging probeeren, den ander te toonen hoe zij beginnen moesten. „Ik zal deze baksteen nemen”, zeide hij, en 'm op den grond leggen, tusschen ons in. En wanneer ik zeg: „Die is van mij”, moet gij zeggen: „Neen, die is van mij”. Dan zal ik er opstaan dat ie van mij is: en zoo gaan wij ruzie maken”. „Heel goed”, sprak de ander. Zij glimlachten toen zij elkander aankeken en de eerstgenoemde de steen op den grond legde. Ik geloof dat wij ook gelachen zouden hebben, niet waar? Het lijkt zoo koddig om op die manier een ruzie aan te vangen! Maar zij hadden de overeenkomst gemaakt en dus begonnen zij. „Dit is mijn steen!” sprak hij die beginnen moest. „Neen”, sprak de ander, „hij is van mij!” „Maar ik zeg dat ie van mij is!” riep de eerste terug. „Goed, dan”, sprak de tweede, „goed dan — neem hem maar”.

En dat is het verhaal van de ruzie, het heele verhaal, want natuurlijk konden zij daarna geen ruzie meer maken. Feitelijk wilde de eerste monnik de steen heelemaal niet hebben zoodra hij hoorde dat de ander hem niet hebben wou! Maar ik geloof dat het best op ruzie had kunnen uitloopen als zij waren blijven doorgaan.

Ik geloof dat het verhaaltje iets verduidelijkt wat Paulus zegt omtrent de liefde: „De liefde zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd”. Dit kan je lezen en nog meer dat mooi is, in den Eersten Zendbrief die Paulus aan de Kerk te Corinthe schreef. Vraag je vader maar eens of hij het je voorleest uit hoofdstuk 13. Misschien vertelt hij je dan ook over de een of andere twist of ruzie die ontstaan is over net zulke dwaze aanleidingen als die steen. Twisten in huisgezinnen zijn er geweest, twisten onder burens en zelfs oorlogen tusschen naties, die millioenen aan geld gekost hebben en heel wat menschenlevens. Want, zie je, als een ieder alleen maar denkt aan wat het zijne is en vastbesloten is dat hij het hebben zal, is het heel gemakkelijk, ruzie te maken over iets heel gerings. Maar wanneer een ieder minzaam denkt over zijn buurman, dan is het niet moeilijk een beetje in te geven en ruzie te voorkomen.

Drie dingen dienen wij te onthouden: hoeveel personen ervoor noodig zijn om ruzie te maken, hoe je een twist beëindigen kunt, en bovenal onze mooie tekst: „De liefde zoekt zichzelf niet”.

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Men vindt het programma voor Februari hieronder :

Eerste avond : Gebed enz. Tien minuten rapport. Les : *Priesterschapsstudies* blz. 57. Priesterschapsverordineeringen. Wekelijksche Priesterschapsvergaderingen, Toezicht.

Tweede avond : Gebed enz. Tien minuten rapport. Twee toespraken van 12 minuten elk over :

1. De pottenbakker en het leem. Jeremia 18 : 1—6. Romeinen 9 : 21. 2 Tim. 2 : 20. Vergelijk ook hiermede Jesaja 64 : 8. Hoe vindt ge de nieuwste vertaling van Rom. 9 : 21 (Nederlandsch Bijbelgenootschap 1932) : „Of heeft de pottenbakker niet de vrije beschikking over het leem om uit denzelfden klomp het eene voorwerp te vervaardigen tot eervol, het andere tot onaanzienlijk gebruik ?” En wat bedoelt de dichter met de volgende regels :

„Een pottenbakker zag ik aan zijn wiel,
Die 't leem mishandelde met vuist en hiel.
Daar zuchtte 't weerloos stof : Hanteer mij lichter.
Ook ik was mensch eer ik hiertoe verviel”.

2. „Tot stichting der gemeente”. 1 Corinthe 14 : 12—26. Men lette vooral op verzen 17 en 26. Vergelijk ook hiermede 2 Corinthe 10 : 8.

Derde avond : Gebed enz. Tien minuten rapport. Huisbezoek rapport.

Vierde avond : Gebed enz. Tien minuten rapport. Les : *Priesterschapsstudies* blz. 58 en 59. De plichten van den Opziener, Klaswerk, Plichtsopdracht.

O.O.V.-WERK

Het O.O.V. Bestuur heeft een goedkeurend antwoord ontvangen op de vraag of er een Zangkoren wedstrijd zou gehouden kunnen worden tijdens onze jaarlijksche O.O.V. Conferentie.

Het is ons een genoegen hierbij de aanwijzingen te geven voor die onderneming :

Alle zangkoren die er aan willen deelnemen dienen hetzelfde stuk te bestudeeren en wel het volgende :

„Zachtens wekt de morgen” blz. 8, 9, 10, 11, 12 van het gedrukte boek, „The Vision”, (het Visioen) met koor van blz. 37 „De stemme Gods wordt weer gehoord”.

Wij hopen op een goede deelname en twijfelen er niet aan of deze wedstrijd zal een nieuw aantrekkelijk nummer zijn van onze, met de jaren in interesse toenemende, O.O.V. Conferentie.

Namens het Bestuur,

J. G. de G.

ZONDAGSSCHOOLWERK : EVANGELIELEER-KLAS

Hieronder volgen aanwijzingen voor de eerstkomende weken :

- 29 Januari: *De verzoening van Christus* (bl. 60, punten 1, 2 en 3) en *Aard der Verzoening* (blz. 61, punten 4, 5 en 6).
- 5 Februari: *De Verzoening een plaatsvervangend offer* (blz. 62, punten 7, 8 en 9).
- 12 Februari: *Christus' offer was vrijwillig en door de liefde ingegeven* (blz. 64, punten 10 en 11).
- 19 Februari: *De Verzoening voorbeschikt en voorspeld* (blz. 65, punten 12, 13 en 14).
- 26 Februari: *De Verzoening voorbeschikt en voorspeld* (blz. 67, punten 15, 16 en 17).
- 5 Maart: *De omvang der Verzoening* (blz. 69, punten 18, 19, 20 en 21).
- 12 Maart: *Het algemeene gevolg van de Verzoening* (blz. 71, punten 22, 23 en 24).
- 19 Maart: *Het bijzondere, of persoonlijke gevolg van de Verzoening* (blz. 72, punten 25, 26 en 27).
- 26 Maart: *Zaligheid en verhooging* (blz. 74, punt 28) en *Graden van heerlijkheid* (blz. 74, punten 1, 2 en 3).

Men dient tevens de Aanteekeningen te raadplegen.

AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE

Zaterdag 18 en Zondag 19 Februari zijn de vastgestelde dagen voor de voorjaarsconferentie van het Amsterdamsche District. Ouder gewoonte wordt er op den eersten dag een zendelingen vergadering gehouden en wel om 10 uur v.m. Dienzelfden dag, Zaterdag dus, wordt er 's avonds een „gezellig avondje” gegeven, waarop alle leden en zendelingen verwacht worden.

Op den Zondag drie bijeenkomsten: 10 v.m., 3 uur en 7 uur n.m. Zijt gij een waarheidzoeker, binnen of buiten de Kerk? „Op zoek naar waarheid” is het onderwerp van de Conferentie.

*Amsterdam ontsluit de poort
der Conferenties — zegt het voort.*

HULPZENDELINGEN

Tot heden is onvermeld gebleven het aanstellen (in November en December van het vorige jaar) van een aantal hulpzendingen in de Overmaassche kerkelijke gemeente. Hun namen volgen :

Leendert Barendregt, Adriaan van Buuren, Frank Nederhand Sr., Frank Nederhand Jr., Dirk Tameris, Jan de Bruin, Evert W. Reijs, Johannes Post en Arie Allart.

Broeder Tamaris is intusschen naar Amerika teruggekeerd: hij was hier op bezoek. Zooveel hun tijd het toelaat verspreiden al

deze broeders tractaten en prediken en getuigen waar ze maar kunnen. Naar luid der berichten is de ontvangst niet altijd hartelijk, maar dat ontmoedigt onze waarheidsboden niet. Integendeel.

Ook in andere plaatsen zijn reeds hulpzendingen werkzaam of hebben werkwilligen zich aangemeld. Wij hopen hun namen hier oedig te kunnen vermelden.

EEN REDELIJKE THEOLOGIE

Voor de O.O.V.-oudersklas

(Zie ook bl. 20 en 21, 15 Jan. 1933)

De volgende vragen zijn bedoeld voor een repetitie van hoofdstukken 4, 5 en 6:

Hoofdstuk 4, les 6: Des Menschen Wil

1. Hoe zou des menschen wil den wil Gods kunnen dwarsboomen?
2. Hoe kan de wil versterkt worden?
3. Zou een vervolmaakte mensch zijn wil nog ten kwade kunnen aanwenden?
4. Hoe noemt men lichaamswerkingen als ademhaling, bloedsomloop enz., die buiten onzen wil geschieden?

Hoofdstuk 5, les 7: De Grootte Wet

1. Hoe wordt doelstelling de grondslag van vooruitgang?
2. Wat is de eindbestemming van den mensch?
3. Had de Opperste Intelligentie tot Zijn verheven hoogtepunt kunnen geraken zonder de voorwaarden te erkennen van de wet van vooruitgang?
4. Kan een intelligent leven ooit doelloos zijn?

Hoofdstuk 6, les 8: God en de Mensch

1. Waarom eischt een redelijke theologie het begrip van een persoonlijk God?
2. Hoe zal een persoonlijk God het gansche heelal kunnen kennen?
3. Is het mogelijk dat een groep van zeg vijf honderd personen met gelijken tred opklimt? Is het waarschijnlijk?
4. Waarom aanbidden wij de hoogontwikkelde wezens niet, die zoo hoog tusschen ons en God staan, dat zij goden zijn bij ons vergeleken?

Hoofdstuk 6, les 9: Waarom de mensch mensch is

1. Is de mensch een achterblijver geweest in het voorbestaan?
2. Is het heelal nog precies zooals het was bij de schepping der aarde?
3. Waarom heeft God ons noodig?
4. Hoe bewijst ge dat het heelal onbeperkt is, de tijd eindeloos?

WILSVRIJHEID

Naar het Engelsch van William C. Gregg

Weet dit, dat iedere ziel, die leeft,
Haar eigen keus: wilsvrijheid heeft.
't Is eeuwig waar: met tegenzin
Voert God geen mensch ten hemel in.

Hij roept en overreedt en hoedt,
Schenkt wijsheid, liefde, zielslicht, moed,
Is goed en minzaam zonder grens,
Maar dwingen zal Hij nooit een mensch.

Wilsvrijheid maakt met redelicht
Den mensch, die spreekt van recht en plicht;
Ontneemt hem die: aan 't dier gelijk,
Denkt hij om hel noch hemelrijk.

Geen misbruik onzer macht voortaan!
Maar 't deugd-en-waarheidspad begaan;
Gods liefde, nimmer uitgeput,
En heilsgenade wijs benut.

Met vrijen wil geloof 'k en streef,
Gods vrije wil neemt me aan, en 'k leef;
't Is al genade, Gods bestel,
Maar alles vrije wil zoowel.

Steeds dieper de versmader zinkt;
Zijn wilskracht, als hij volhoudt, slinkt;
De zonde krijgt hem in haar macht,
Wijl hem, die luistert, glorie wacht.

Maar gaan wij met halsstarrigheid
Den weg die ten verderve leidt,
Geen blaam op God dan: eigen schuld
Heeft ons in eindloos wee gehuld.

K.

INHOUD

De oude apostelen en de Nephi- tische twaalf	33	O.O.V.-Werk	45
Varia	37	Zondagsschoolwerk: Evangelie- leer-klas	46
M-Mannen Gelofte	40	Amsterdamsche Conferentie	46
Haagsche M-Mannen	40	Hulpzendingen	46
De gevloekte vijgeboom	41	Een Redelijke Theologie	47
Voor jonge oogen	43	Wilsvrijheid	48
Priesterschapslessen	45		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B,
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.